

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/917/2015
Identifikačné číslo spisu:	1111244461
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1111244461.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu X. W., bývajúceho vo M., M. XX, zastúpeného FUTEJ & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Daniel Futej, CSc., proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Národná banka Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša 1, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16C/185/2011, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 24. júna 2015 sp. zn. 7Co/150/2015, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 12. februára 2015 č. k. 16C/185/2011-166 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 20 eur s poukazom na položku č. 7a Sadzobníka (v rozhodnutí nesprávne uvedené 7b), prílohy zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 24. júna 2015 sp. zn. 7Co/150/2015 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Uviedol, že s účinnosťou od 1. októbra 2012 sa podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom spoplatňuje súdnym poplatkom vo výške 20 eur, pričom v rovnakej výške sa v konaní o takejto žalobe vyberá aj súdny poplatok za odvolanie vo veci samej. Keďže v posudzovanej veci bolo odvolacie konanie začaté po 1. októbri 2012, podaním odvolania vznikla žalobcovi poplatková povinnosť. Súd prvej inštancie mu preto správne vyrubil súdny poplatok v sume 20 eur.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. Napadnuté rozhodnutie označil za priečiace sa zákonu. Uviedol, že v konaniach začatých do 30. septembra 2012 sa s podaním odvolania nespája vznik poplatkovej povinnosti. Jeho žaloba bola v prejednávanej veci podaná ešte v čase, v ktorom konanie o nej bolo ex lege od súdnych poplatkov oslobodené, pričom toto oslobodenie sa

vzťahuje na konanie ako celok (teda aj na odvolanie) a trvá až do právoplatného skončenia veci. Súdy mu teda vyrubili súdny poplatok, ktorý mu nemal byť vyrubený, čím vec nesprávne právne posúdili (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval aj za nepreskúmateľné, keďže z neho nie je zrejmé, voči akému rozhodnutiu, ktorého súdu a kedy malo dôjsť k podaniu odvolania žalobcom. V dôsledku uvedeného mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Žiadal preto rozhodnutia súdov oboch stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

5. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. i nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolanie bolo podané k tomu oprávneným subjektom, zastúpeným advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania, či dovolanie je procesne prípustné a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Žalobcom napadnuté uznesenie nemá znaky uznesení, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach. Navyše, v zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. v znení účinnom od 1. januára 2015 je dovolanie (i keby smerovalo proti uzneseniam uvedeným v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.) neprípustné, ak smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o súdnom poplatku. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z ustanovenia § 239 O. s. p. vyvodiť nemožno.

7. Dovolanie žalobcu by bolo procesne prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p. Dovolačný súd preto preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených pod písmenami a/ až g/ ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p., pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil ani podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., na ktorú poukazoval žalobca.

8. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje právny poriadok.

9. Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť,

ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

10. Vychádzajúc zo stanoviska citovaného pod bodom 9. má najvyšší súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiadny podklad pre to, aby sa uplatnila druhá časť právnej vety stanoviska. Takýto záver je tu namieste preto, lebo z obsahu spisu je zrejmé, že proti uzneseniu súdu prvej inštancie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podal žalobca odvolanie, v ktorom voči odôvodneniu uznesenia súdu prvej inštancie žiadne námietky nevzniesol, ale namietal len nesprávne právne posúdenie veci. O jeho odvolaní rozhodol odvolací súd, ktorý svoje právne závery jasne a zrozumiteľne vysvetlil. Podľa názoru najvyššieho súdu uznesenie súdu prvej inštancie bolo vzhľadom na svoju povahu dostatočne jasné a zrozumiteľné a nebolo potrebné ho bližšie odôvodňovať. Za situácie, keď voči nemu bolo podané odvolanie, mohla byť z hľadiska prípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (§ 236 ods. 1 O. s. p.) relevantnou len otázka preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. V predmetnej veci potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania. Sú z neho zrejmé úvahy odvolacieho súdu, na základe ktorých dospel k záveru o vzniku poplatkovej povinnosti žalobcu. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. pritom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

11. Dovolacia námietka o odňatí možnosti žalobcu konať pred súdom z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je riadne a vyčerpávajúco odôvodnené, keď neobsahuje riadne označenie rozhodnutia, voči ktorému bolo odvolanie podané a zároveň obsahuje len odkazy na ustanovenia právnej normy, bola neopodstatnená.

12. K tvrdeniu žalobcu, že súdy nesprávne posúdili otázku vecného oslobodenia predmetného konania od súdnych poplatkov, ak bolo odvolanie podané po 30. septembri 2012 dovolací súd uvádza, že podľa obsahu ide o námietku nesprávnosti právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie. Podľa ustálenej súdnej praxe nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo ale prípustnosť dovolania nezakladá (pozri R 54/2012). Napokon treba pripomenúť, že najvyšší súd k tejto otázke prijal stanovisko, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 1/2016 a ktoré potvrdzuje správnosť právnych záverov prijatých súdom prvej inštancie a odvolacím súdom.

13. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd jeho dovolanie ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

14. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli.

15. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.